

PRAVLJICE BREZ MEJA

Zgodbica o Lepem dolu in Svinjski Gorici

Zgodbico napisal: Janez Matos

Zgodbico ilustriral: Jasmina Skurjeni

Za devetimi potoki in desetimi griči je ležala vas po imenu Lepi dol. Prlepo je bilo tam. Čisti potoček je žuborel skozi vas in vaščani so se hladili v njem v vročih poletnih dneh. Vas so obdajali zeleni žumeži gozdovi in srna so ob zimskih večerih prihajale v vas ter kukale skozi okna hiš. Vaščani so radi živel v Lepem dolu. Poznali so se med seboj in si radi priskočili na pomoč.

Po mrzli, beli zimi je v Lepi dol končno prišla pomlad. Prve cvetlice so potokale na dan in travniki so postajali še dalje bolj pisani. Prebivalci Lepega dola so bili veseli vedno toplejših dni. Radi so prišli iz hiš in se nastavljali toplim sončnim žarkom.

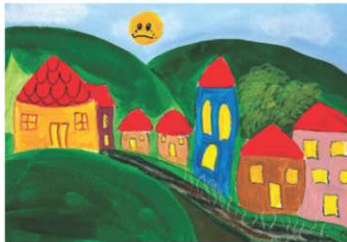

1

2

Vendar to pomlad ni bilo vsa tako, kot je bilo nekoč. Ko so se potoček v Lepem dolu izvil iz ledenega oklepa, so vaščani opazili, da njegova voda ni več čista. Postal je temno zelen in iz njega se je širil neprijeten vonj. In kar je bilo še huje – niti iz pip v Lepem dolu ni več tekla čista voda! Zaradi tega je nekateri vaščani prvor kmalu začeli bolati. Želodec, drugi pa so celo zboleli in ohlajali v posteljah.

Takrat so imeli vaščani Lepega dola vsrge dovolj. Zbrali so se in se odpravili ob potoček nazgor, da bi ugotovili, kaj ga je tako grodo oneskajilo.

Pot jih je pripeljala do sosednje vasi. Taj vad je bilo ime Svinjske Gorice. Prebivalci Svinjske Gorice so bili drugačni kot ljudje v Lepem dolu. Sploh se niso marali med seboj, poskakali so gozdove okoli svoje vasi in tam zgradili velika trgovina. Svoje odpadke so največkrat strušali kar v potok, ki jih je spiral in strupena snov odnašal v Lepi dol. Nih žudega, da so prebivalci Lepega dola zboleli!

Skupina vaščanov iz Lepega dola se je odpravila do župana Svinjske Gorice in ga prosila, naj jim pomaga. Župan se je popraskal po plečasti glavi in se zamislil. »Veste,« je rekel,

»meji vselani niso takšni, kot ste vi. Ne vem, ali bi vam hoteli pomagati. Vsek razonšja le o sebi in o tem, ali je njegov avto vožlj od sosedovega.«

Vselani iz Lepega dola pa so ga že bolj mlo prosili in nazadnje se je vdal: »Prav, pridruži se vam bom. Skupaj nam morata uspe pripraviti prebivalce Svinjske Gorice, da vam pomagajo.«

Župan Svinjske Gorice se je skupaj z vselani iz Lepega dola odpravil od hiše do hiše. Pradedli so celo Svinjsko Gorico in potrkali na pravi vsake vrata. Ljudje, ki so jim odprli, so jih poskušali. Nekateri je postalo sram in so se zaprli v hiše. Drugi so se izgovarjali, da nisoar ne vedo o nobenih smeteh, tretji so se pridružili vselanzom Lepega dola in skupaj z njimi pripravljali svoja sovažšana, naj jim pomagajo.

Tako se je zbrala velika množica ljudi, ki so želeli pomagati. Župan je vse skupaj odpejal do potoka in pobrali so pravi vse smeti, ki so ležale v njem. Voda v potoku se je takoj zbristila. A se niso ustavili pri tem.

Obstili so tudi park sredi vasi, popravili otroška igrala, Solo prepletkali rumeno in za namelek so vsak prosti kotiček v vasi zasadili z drevesi.

Posadili so toliko dreves, da se je morala Svinjska Gorica že naslednj let prisanovati v Zeleno Gorico...ampak to je že druga zgodba.

Vprašanja v razmislek

Ste s svojimi sosedi tako povezani, kot so bili ljudje v Lepem dolu ali tako kot v Svinjski Gorici? Zakaj je lepo, če se s sosedi dobro razumemo?

Zakaj je slabo, če onesnažujemo vodo? Kaj se je zgodilo prebivalcem Lepega dola, ko je iz pip pritekla onesnažena voda?

Zakaj ni dobro, če odpadka strasemo kar v naravo?

Kako so vselani Lepega dola pripravili vselance Svinjske Gorice, naj jim pomagajo?

Zakaj je dobro, da se ljudje povežemo in skupaj delamo za isti cilj?

Tomaž najde dom

Zgodbo napisal: Janez Matos

Ilustrirala: Jasmina Slarčevi

Tam za hišo, žito na robu gozda veličanski hrast stozna veje k soncu. Ptički gnazdijo med njegovimi listi, veverice in poški taksajo po njegovem mogočnem deblu.

Živali ga imajo rada. Hrast je njihov dom. Kadar sije močno sonce, jim dela senco. Ščiti jih, kadar pada dež, in jim poje, kadar prihva veter.

Prav z vrha mogočnega hrasta gleda dol na svet žid Tomaž. Vse poletje se je brezskrbno zibal tam na vrhu drevnasa, se igral z vevericami in žakali, da dovolj zraste in se odpravi v širni svet. Samjal je o tem, da se bo nekoč odkrotal kot tičola njegovih bratcov, si našel primerno mesto, pogrnal korenine in tudi sam zraste v veliko drevo.

Iz sanjarjenja ga preskrbni prijateljica, veverica Pika »Tomaž, Tomaž, poglej, kaj se dogaja! Ljudje pridajajo. Naš hrast bodo posekali!«

»Kaj, zakaj pa to počnejo?« prestrašen vpraša židol Tomaž.

»Veš, ljudje sekajo drevesa, da iz njih delajo papir, pa mize in stole. Ljudje porabijo tako veliko papirja ter uničijo tisoče stolov in miz, da morajo posekati velika vež dreves,« mu prestrašeno razlaga Pika in se trudil pregledati zrak motornih pag.

Mogočni hrast že zadržati začumi, se počasi nagne in pade na tla.

Židol Tomaž poleti skozi zrak, prileti na tla, se oveljha in kostali, dokler ne pristane na velikem kamnu. Ko se zave, kaj se je zgodilo, prestrašen zažna klicati Piko. Dolgo jo kliče. Tako dolgo, da se je začelja spuščati mrak. Nenadoma pa zažuti ob sobi mehak kačublek »Žirjo Tomaž,« reče Pika, ga vzame v talca in objame.

»Oh, Pika, kako sem vesel, da si tukaj,« reče Tomaž in se stisne k njej.

Pika pobožna Tomaža in mu reče: »Poiščet si grem nov dom. Če želiš, te vzamem s seboj in ti poiščem primerno mesto, kjer se boš lahko razvil v velika hrast.«

In se odpravita. Pika nese Tomaža v težkih in žiže novo bivaljšče. Prideta do velike reke. Tik ob njej stoji sako drava. Pika se ustavi in reče Tomažcu »Poglej, tukaj se lahko ustaviva. Ob raki bova imela dovolj vode, v suhem drevesu pa je duplo, kjer si lahko uredim bregov.« »Krasno,« se strinja Tomaž.

Pika v zemljo izkopije jamico in vanjo položi Tomaža. »Kako se počutiš?,« ga vpraša. »Dobro,« odvrne Tomaž. »Kamaj žakam, da počlanam koreninca.« Tomaž začne srkatati vodo iz okolice in se pripravi, da bo pognal prvo koreninca. Tedaj pa začuti grozen olouc. »Ojoj, fu, kaj je zdaj to?« zgručeno xevpija. »Z vodo je nekaj narobe.«

In res. Reka, ki teče mimo, je motna od umazanije, ki so jo vanjo spustili ljudje. Reka je onesenežila tudi svojo bregove in ubila drava, ki so rasi na njih.

»Grazno, zakaj ljudje to počnejo?« pravi Tomaž. »Tukaj ne morem razbi.«

Pika in Tomaž se morata odpraviti naprej. Dolgo hodita in naposled prideta do velikega kupa odpadkov na robu gozda. »Tukaj je primarno mesto,« reče Pika. »V praznih sodih si bom uredila bivaljšče, ti pa lahko rasteš tik poleg mojega doma.« Tomaž se razveseli, da sta končno prispela na cilj. Spet se pripravi, da bo pognal koreninca.

Nenadoma pa začuti grozen smrad zemlje, ki ga obdaja. »Pika,« zakliče, »hitro me odnesi. Ta zemlja ni žista.« In res. Iz odpadkov, ki so jih nemarni ljudje odložili na robu gozda, so strupena snovi poniknile v tla in zemlja je postala strupena.

»Spet ti ljudje,« zajoka Tomaž. »Jim je res žisto vseeno za nas?«

Toda nič ne pomaga, oditi morata naprej. Pika in Tomaž hodita in hodita, vedno bolj sta utrujena. Naposled naležita na veliko jaso, daleč sredi gozda.

Jaso obdajajo velika drevesa. V njih živijo živali, ki takoj opazijo Piko in Tomaža in ju pridajo pazdreviti. Pika povabi, da lahko živi pri njih, v vejah magošnih dravic. Kako sta Pika in Tomaž veselila. Naposled sta našla svoj novi dom.

Vse živali se veselijo, zabavajo in igrajo med vejami. Najbolj ženevni so polni, ki dljeje že pazno v noč. Ko se končno vse umirni, se Pika tihno odpleni na tla, izkopije jamico za Tomaža in ga položi vanjo.

Tomaž takoj začuti, da je zemlja zdrava. Da je voda čista in počana prvo koreninca.

Vprašanja za pogovor:

Zakaj so ljudje posekali hrast? Ali lahko pomagamo, da bodo posekali manj dreves?

Kako ljudje onesnažujemo vodo?

Zakaj ni dobro, da odpadke odlagamo v gozdu?

Ali tudi mi za življenje potrebujemo čisto vodo in zrak?

Zgodbica o plastični vrečki Zali

Zgodbico napisala: Petra Matos

Ilustrirala: Jasmina Skarjani

Letala in letela je plastična vrečka Zala. Preko travnikov, parkov in rek. »Joj, kje je moj Matej? Naj veter neha pihati, nikoli več me bo bo našel Strah me je.« Je hišajožja Jakala. Prvič je letela. Prej je bila varno shranjena v Matejevi torbi, v katero je Matejev mama trikrat na teden spravila skrbno pripravljeno malico. Uh, kako se je malica Mateju prilagla po treningu nogometa. Takrat pa je bilo močno vetrovno, in ko je Matej vzal malico iz vrečke, je vrečko Zala odneslo v nebo. Tekel in tekal je za njo, vendar je ni mogel dohčeti...za vedno je bila izgubljena.

Vrečka Zala je na obeli srečala na tisoče žgubljenskih vrečk. Lažje ji je bilo, saj ni bila vež sama, tudi jo pa se ji je po tem, da bi vsaj komu kaj pomenila, da bi kolo vanjo ponovno spravil malico.

Nekaj dni pozneje pa se je zgodilo nekaj čudovitega. Otruci so z učitelji in starši organizirali čistilno akcijo. Kako se jih je razveselila vrečka Zala. Očistili so obelo in vrečko Zala odvrgli v Embalažka. Že čez nekaj dni se je v tovarni spremenila v čudovit rumen dažnik, ki je že leta žilil Mašo pred dažninimi kapljami. Vrečka Zala, ki se je spremenila v rumeni dažnik, je vesela ugotovila, da Maša namesto plastičnih vrečk uporablja vrčke iz blaga, ki jih veter ne more kar tako odnesti, poleg tega pa se ne strgajo in jih lahko uporabljajo vedno znova in znova.

Vprašanja za razmišljanje

Zakaj so plastične vrčke okoliščine škodljive?

S čim lahko nadomestimo plastične vrčke?

V kateri zabojnik sodi odpadana plastična vrčka?

Kako so ljudje v preteklosti preživel brez plastičnih vrečk in druge plastične embalaže?

Grafi tudi ti v trgovino s svojo vrečko iz blaga ali košaro?

Katera so tista stvari, ki jih uporabimo le enkrat in jih po uporabi takoj zavržemo? S čim bi jih lahko nadomestili?

Zgodba o plastenki Nevenki

Zgodbo napisala: Petra Metos

Ilustriral: Jasmina Skarjani

Bilo je lepo povlečansko popoldne. Žan Rejen priložaril iz žele in kar odleti v hladilnik, kjer ga žaka oblijen jabolčni sok.

»Mmmmm, kako je dober!« Mljaska Srpje iz zadnje kapijote, si oblika ustnice in vrže plastenko v Embalačka, kot je oče poimenoval koš za embalažo. Žan dobro vs. da varj solijo izpraznjena plastenka, pločevinka, tetrapaki in vrečka.

Nekaj pa je, česar Žan ne vs. Plastenka, ki je pravkar pristala v Embalački, ni navadna plastenka. To je govornica plastenka, Plastenka Nevenka.

Plastenka Nevenka je torej pravkar našla svoj novi dom. V njem se odlično počuti, in ker je redoljubna plastenka, vsak dan praveri, ali je v Embalački vsa na svojem mestu.

Ukazovalno odraja: »Pločevinke v levl kot, plastenke v desni kot, plastične vrečke in ovojne folije pred mano, embalaža mleka in sokov za mano.« Vsako jutro, dan za dnem.

Vsak Zetrtek se Žan in koš Embalačka odpravita na Ekološki otok, kjer poleg Velikega Papirnika, Velikega Stoklenkota in Velikega Organkota pomorno stoji tudi Veliki Embalačnik.

Ko pada Plastenka Nevenka med bratce in sestrice, se jih razveseli in po stari redoljubni navadi v tranzitico odradi: »Pločevinka v levl kot, plastenka v desni kot, plastična vrečka in ovojna folija pred mano, embalaža mleka in sokov za mano.« Enako naredi z vsami bratci in sestricami, tudi tistimi, ki jih je Žanova solotika Ana strodele v Velikega Embalačnika v petek zjutraj.

In kočkino je žele vsesajo, ko se bratci in sestrice iz Velikega Embalačnika v ponedeljek popoldne odpravijo na Žudovito potovanja v zbirni center.

Plastenka Nevenka se žudi, kako rudojúbni so žele tam. Strix njenega obiza vsi poskožejo na svojo mesto. Plastenka v gospoda Plastančarja, ploščarika v Gospoda Ploščarčarja, plastična vrtače in ovojne folije v gospoda Vročičarja ter ambulača mleka in sokov v gospoda Tetrapakarja.

»Kuhaj, koliko nas je,« Plastenka Nevenka presrečna objema bratca in sestric.

Toda potovanje že ni komženo. Pot je slupaj z bratci in sestricami prijelje v krogno tovarno. Tam jede v morje plastenk. Ko hoče tudi tokrat po svoji stari rudojúbni navadi narediti red: »Politrška plastenka levo, enolitrska desno, dvolitrska za mano...« Je nòrše ne stòti. »Kako me je strah,« zajoka Plastenka Nevenka. Še nikòli ni bila med toliko plastičnicami. »Le kje sem se zrušila,« razmišlja vsa zaskrbljena.

Nasledet jo močan sunak pašena naprej. In nanadoma že močnejši. Z vsami svojimi sestricami zleti po toboganu in se v tistem trenutku domisli vsemirjívne zgodbe, ki ji jo je babica Plastenka Zdenka pripovedovala o življenju, ki ga živi vsaka pašena plastenka. »Ža vem,« pomisli. »Čaka me novo življenje. Jihabim! Oddahnem si je in nòl važ je ni bilo strah.

»Ooo...le kaj me čaka v naslednjem življenju?« se je navdušena spraševala.

Še pruden se je dobro zavedel, kaj se dogaja, se je spremenila v našimo pero. Prav tisto, ki ga Jo Ana mesec dni pozneje podarila Žanu za rojstni dan.

Vprašanja za pogovor

Ali doma s starši ločeno zbirata odpadke?

Zakaj je pomembno, da ločeno zbiramo odpadke?

Katerih odpadkov imate doma največ?

Kaj lahko naredimo, da bi nastajalo čedalje manj odpadkov?

Kako se lahko izognemo uporabi plastenk?

Tinka Vilinka in njena obleka

Zgodilco napisala: Urša Zgojcnik

Ilustrirala: Jasmina Skarjani

Živela je deklica Tinka, imela je velike modre oči. Tako modre, da si v njih lahko uari modrina naba, pa tudi globino morja. Odlično od druge pač.

Kot vse druge deklice njenih let je tudi Tinka hodila v šolo.

Bila pa je vseeno malo drugačna od drugih. Veliko žela je biti vesela, če pa se je kdaj razjela, je najprej trditeljno globoko vdihnila in potem rekla: »Nohaj, opravi mo zdej s temi« in povedala, kaj jo je jezilo. Tinka se tudi nikoli ni lagala, saj jo je babica naučila, da je ravnica, kakršnakoli pač je, edna ravnica. Z največjim veseljem je pomagala ljudem in vedno je imela pripravljeno lepo besedo za druge. To jo bil njen čarobni trikot. Ugotovila je namreč, da se ji prijaznost vedno vsaj trditeljno povrne.

Tinka je bila že v našem drugačne od večine deklic. Ni nosila novih oblačil, pa tudi novih igrači ni imela. Si sploh lahko predstavljata? Vendar je to niti malo ni motilo. Ko so jo vprašali, kaj si želi za rojstni dan, je vedno rekla: »Pojdimo na izlet v naravo! Pomembno je ta, da smo skupaj!« Če ni bilo po njeno, je seveda rekla: »Nohaj, opravi mo zdej s temi!« in kar sama uredila vse za izlet do bližnjega hriboča.

Vprašali se baste, v kaj pa je sploh bila oblačena? Nosila je obleke svojih sestric, sosed in prijateljic, ki so jih prenesle. Kmalj je začela, da so se vsako prvo srudo v mascu spet zbrala na kupu in si izmenjevala obleke. Bila pa je že ena deklica, ki je hodila v isto šolo kot Tinka. Malanca ji je bilo ime.

Malanca je bila vedno oblačena po zadnji modi. Njene obleke so bile že prav kličaste od vseh bližnjih volčkov in modnih znamk in nikoli jih ni imela dovolj. Ko je bila slaba volje, je začela vpiti na ves glas, da hoče novo obleko. Ker jo je bilo res zoprno poslušati, sta ji ožka in mama ugodila in šla z njo v trgovino po novo obleko. Svojih oblačil seveda nikoli nikomur ni posodila ni posodila, zato je bila njihova hiša za vse polna oblačil.

Vendar je imela Malunca kljub vsem novim oblekam veliko manj prijateljic kot Tinka. Zato Malunca ni bila najboljša srečna deklica. Še najbolj ji je šla na živca Tinka. Vsi so se namreč vrtili okrog nje in se želeli pogovarjati z njo in to kljub temu, da je Tinka nosila vedno iste in še to stare obleke! Malunci ni šlo v račun, kako je to mogoče.

Nekoga dne je Tinka v garderobi talovavnice sledila svojo rdečo obleko, ki je bila pred tam zastirna. Že pred tam pa so sedela, in obleka športna majica in hlače. Malunca je popadla stna želja, da bi končno postala najbolj priljubljena na šoli, zato je oblekla tisto rdečo obleko.

Ko se je Tinka vrnila v garderobo, je opazila skupino otrok. Privržala se jim je in začela: »Malunca afne gunca, Malunca ima Tinkino obleke! Malunca afne gunca!«. Zagledala je Malunco, oblečeno v njeno rdečo obleko. Malunca je od žalosti komaj zadrževala solza.

Tinka si je po svoji dobri stari navadi vtakla: »Najuh, opravišme zdaj s tamim prosila vse, da gradjo stran in objala Malunco. Malunca, že vedno vse žalostna, ji je rekla: »nimam same nove, lepe in druge obleke, toda vi imajo rajše tebe. In to kljub temu, da nimate nič ene nove obleke. Pomislila sem, da bom drugim bolj všeč, če oblečem tvojo obleko, zdaj pa sem ugotovila, da obleka ni tisto, zaradi česar nas imajo ljudje radi.«

»Prav imaš Malunca,« je rekla Tinka, »vse ni pomembno, kakšna obleka nosimo. Sama sem se odločila, da ne bom več kupovala novih oblek, ampak jih bom raje izmenjavala s prijateljicami. Zdaj se s prijateljicami srežujemo, si izmenjujemo obleke in se odlično zabavamo. Moji starši so pa sploh zelo veselji, da jim ni več truda kar naprej kupovati novih oblek zama. Vaš, očka mi je povedal, da nekako kupovanje novih oblek označujejo našo lepo naravo, vodo in zemljo. Si vedela, da na drugem koncu sveta na bombažnih poljih delajo deklice, kot sta midve, da naše obleke barvajo s strupenimi barvami in da jih živajo otroci, namesto da bi hodili v šolo in se igrali!«

Malunca je bila začudena, a pomirjena: »Kaj si rekla, kdaj si boš s prijateljicami spet izmenjavale obleke? Mislim, da se nam obeta prava zabava.« Tinka se je zahihčala.

»In hvala Tinka,« je rekla Malunca, »da si mi pomagala spoznati, da obleke niso ne štejejo, že sem niti srečen in prijazen do drugih! Vesela sem, da sta postali prijateljici. Ti lahko rečem Tinka Vtinka?«

Zasmejala sta se in odšli k uri matematike.

Vprašanja za pogovor:

Kam s starši oddate obleko, ko jo prerastete ali je ne potrebujete več?

Zakaj je pomembno, da ne kupujemo kar naprej novih in novih oblek, še posebej če jih ne potrebujemo?

Ali imajo vi ljudje na svetu težko obleči kot ti?

Ali ta imajo prijateljici bolj radi, če imate nov pulover ali hlače?

Zgodba o krompirju Andreju in Irfanu

Zgodbo napisala: Petra Matos

Ilustracija: Jasmina Skarjani

Prí Domnu so pričakovali obiska. Domen, ki je bil že prvni kuharski mojster, je sedel za mizo in pomagal mami sekati, lupiti in rezati vse, kar je potrebovala za v lonca. Iz kuhinje so se vilo vonjavi po pečenih zelenjavnih zrezkih, rižoti in jabolčni piti. Le že otro jedi je bilo treba pripraviti. Pažni krompirček in pire krompir.

Čakala sta na mizi in vsa zdeločasana načela pogovor. »Kako ti je ime?« Je vprašal na razno narejeni zamrznjen krompirček »Andrej sem, iz Savinjske doline sem doma. Kako je pa tibi ime?« Je z zanimanjem vprašal Andrej. »Jaz sem pa Irfan. Prihajem iz Egipta.« »Oooooo, iz Egipta. To je pa daleč.« Je rekel Andrej. »Le kako si se znael tako daleč od svojega doma? Si na potovanju?«

In tako je Irfan začel pripravovati svojo izhvaljko zgodbo. »Zrasel sem v vročem Egiptu. Ker je tam puščava, so me morali kar naprej zalivati, da se nisem posušil. Da bi zrasel v žem večjega Irfana, so me škropili z raznovrstnimi strupni in umetnimi gnojili. Še sedaj me duši, če pomislím na to.

Ko sem bil končno dovolj velik, so me v tovarni olupili in narezali na rezine. In, in, kar je najhuje, zamrznilo so me. Že več mesecev sem zamrznjen. Najprej sem se peljal v hladilnici tovornjaka, potem v hladilnici ledja, nato ponovno v tovornjakom, vse dokler za nistem znašel v zamrzovalniku v trgovini. Od tam me je Domnova mama pripeljala domov in me nekaj časa položila v zamrzovalnik.«

»Oj, kako te mora zabosti. Ne razumem, zakaj te raje ne pojejo kar v Egiptu, nas, slovenske krompirje, pa v Sloveniji in koliko goriva in energije porabijo, da te pripeljejo tako daleč, in to v zamrznjenem stanju!«

Andrej, ki je bil ekološko pridelan in zato zelo zavežen krompir, je sožalosten z novim prijateljem. Sam ni poznal zadleživega občutka, o katerem je govoril Irfan. Zrasel je na

mali kmetiji, kjer sta gospodar Jaka in gospodarica Neža z velikim veseljem vrtnarita in včasih krompirju Andreju celo zapela. Nobenih strupov in umetnih gnojil.

Da bi Andrej boljše rastle, sta sama pridelovala kompost tako, da sta odrezala sadje in zelenjavo ter pokončano travo nalagala na kupček, iz katerega se je spomladu kar sem narsnil hranljivo kompost.

Imel je tpo življenje. Velikokrat je slišal Jaka in Nežo govoriti o tem, da bo zrastle v zdrav krompir, ki bi bil vsakemu konetu v ponos. Irfan je z odprtimi usti poslušal Andrejevo zgodbo in mu rekel: »Andrej, ti imaš pa res krompir.«

Njunemu pogovoru je prisluškoval Domen. Zamislil se je in takoj zatem povedal mami, da je sklenil, da odletel ne bo več jedel zamrznjenega agrškančnega krompirja, ampak le slovenskega, ekološko pridelanega. Ker se ta ne sluči v strupih, ne onesnažuje rok in zraka in ne trpi meseca in meseca v zamrzovalnikih. Mama je z zanimanjem prisluhnila Domnu in rekla: »Prav imaš Domen. To je res veliko bolj prijazno do okolja in poleg tega slaje delo našim kmetom, ki z ljubeznijo gojijo hrano za nas. Vidim, da boš zrastle v velikega ekologa.« se je nasmehnila in mu stisnila kupčka na ličica.

Vprašanja za razmislek:

Zakaj je boljše kupovati slovensko, ekološko pridelano hrano?

Kakšno je bilo življenje krompirja Irfana?

Kje je najhitrejša kmetija, kjer bi lahko kupil slovensko sadje in zelenjavo ter druge izdelke?

Si že kdaj obiskal ekološko kmetijo?

Bi znal posaditi krompir?

Kaj potrebujeta majhen krompirček, da zraste v velikega?

Kako se lahko izognemo umetnim gnojilom in strupom (pesticidom)?

Kako lahko sami pripravimo naravno gnojilo, ki ga imenujemo kompost?

KOLOFON

Pravljice brez meja

Avtorji: Petra Matos, Janez Matos, Urša Zgojznik

Ilustrirala: Sabina Skurjeni

Jezikovni pregled: Irena Madric, Petra Lavrič

Oblikovanje: Branko Vučko

Za založnika: Društvo Ekologi brez meja

Leto izdaja: April, 2012

Elektronska izdaja: publikacija je brezplačna.
Dovoljeno jo je kopirati in razpošiljati v elektronski obliki.

Spletno mesto: <http://ebm.si/>